

ENTREVISTA A

Jordi Masó Rahola

pianista i escriptor

Jordi Masó Rahola (Granollers, 1967) és pianista i escriptor. Format al conservatori granollerí, a Barcelona i a la Royal Academy of Music de Londres, on es va graduar amb la màxima distinció. Premià en concursos nacionals i internacionals, el seu repertori fa atenció a la música dels s. XX i XXI, amb l'obra completa dels compositors Mompou, Turina, Montsalvatge... i discos de Ruera i Brotons, entre d'altres. Professor de l'Escola de Música J. M. Ruera i l'ESMUC. Combina la música amb l'altra gran passió, la literatura: té al mercat 6 llibres de contes i microrelats: *Els reptes de Vladimir* (Témenos), *Catàleg de monstres* (Alpina), *La biblioteca fantasma* (Males Herbes)... la darrera, la novel·la breu *L'hivern a Corfú*, editada a principis d'any.

© TONI TORRILLAS

Música o literatura?

Si només em dedicués a una seria molt frustrant. La música m'agrada molt, hi he dedicat la vida; però la literatura, com a lector i escriptor —vaig començar de molt jove—, també, així que trobar l'equilibri entre totes dues és el que més m'omple.

Parlem de la seva faceta com a intèrpret, que és la seva professió. Quan va saber que es volia dedicar a la música?

De petit, els pares em van portar a l'escola [municipal] de música perquè van veure que em passava estones al piano de casa. En aquell moment hi havia els grans mestres, Ruera, Maresme i Coll —tots em van fer classe. La decisió de dedicar-m'hi professionalment em va costar de prendre: encara no existia l'ESMUC [Escola Superior de Música de Catalunya]; aleshores la música era una carrera que es feia a més a més d'una altra: jo vaig començar filologia catalana dos anys fins que ho vaig haver de deixar perquè no podia combinar-la amb les 7-8 hores diàries de piano. M'agradava molt llegir i escriure, però tenia clar que la prioritat era la música.

És el pianista català amb una discografia més extensa, amb més de 50 CD enregistrats.

Sí, dels vius...! [Riu] És una pura casualitat. Vaig gravar un disc l'any 1993 i vaig entrar en contacte amb una discogràfica potent com és Naxos: els vaig

anar fent propostes i em van animar a seguir. I amb una altra discogràfica que ja no existeix, Anacrusi, vaig gravar l'obra de compositors més desconeguts, catalans sobretot; entre l'una i l'altra het fet una mitjana de dos o tres discos l'any. Va anar sorgint.

Li interessa difondre els compositors del país...

Doncs també és una mica un accident: com que soc d'aquí i la discogràfica és una multinacional, els ha interessat gravar compositors catalans, perquè de Beethoven i de Chopin el mercat ja n'és ple. És una qüestió, d'entrada, purament comercial; però també és una música que m'agrada: gaudeixo enregistrant-la i considero que val la pena reivindicar-la.

Ha fet concerts a països de tres continents diferents. On creu que hi ha més cultura musical?

Creu que a Anglaterra, un país on també he viscut: té un públic molt seriós, educat musicalment, molt obert i agraït. Hi he estat fa poc, a Londres, tocant música de Mompou, Granados i Turina, i la gent estava entusiasmada.

Té molts compromisos a l'estranger?

Pocs; tenir molts concerts és un estrès que no va amb el meu caràcter. M'agrada tenir concerts en perspectiva i programes per treballar, però fer una gira de dues setmanes, m'horrortzaria: soc persona de rutines, d'estar a casa.

“Crec que Anglaterra té el públic més educat musicalment, molt seriós, obert i agraït”